

πτονται πρὸς ἀλλήλα καὶ ἄτινα ἀποτελοῦνται ἐπίσης ἐξ ἀτόμων μὴ συνεχόμενων. Ἡ συνέχεια ἦν φαίνεται ὅτι ἔχει ἢ ἐπιφάνεια ταύτης καὶ ἢ φαινομενικὴ στερεότης εἶνε λοιπὸν καθαρά ἀπάται. Δι' ἐκείνον ὅστις ἠθέλει ἀναλύσει τὴν ἐσωτερικὴν αὐτὴν ὑφὴν εἶνε στρόβιλος σκινπῶν ὑπενθυμίζων ἐκείνας αἰτνες στρέφονται ἐν τῇ ἀτμοσφαίρᾳ κατὰ τὰς ἡμέρας τοῦ θεοῦ.

Ὅλα αὐτὰ τὰ μόρια, ὅλα αὐτὰ τὰ άτομα διατελοῦσιν ἐν διπνεκῇ κινήσει ὅπως οἱ κόσμοι εἰς τὸ διάστημα καὶ ἡ ὑφὴ τῶν σωμάτων εἶνε διωργανωμένη διὰ δυνάμεως ἀοράτου. Ἐν τῷ ὑδρογόνῳ εἰς θερμοκρασίαν καὶ πίεσιν συνήθη ἕκαστον μόριον εἶνε ἐφωδιασμένον ὑπὸ μίαις ταχύτητος μεταδοτικῆς, δοντικῆς, κυκλοφορικῆς 2 κιλόμετρον εἰς ἕκαστον δευτερόλεπτον τῆς ὥρας.

Πᾶν σῶμα ὀργανικὸν ἢ ἀνόργανον, ἀήρ, ὕδωρ, φυτὸν, ζῶον, ἄνθρωπος, εἶνε οὕτως ἐσχηματισμένον ἐκ μορίων ἐν κινήσει.

Τὸ ἴδιον σῶμα ἡμῶν δὲν εἶνε στερεώτερον ἀπὸ τὰ λοιπὰ ἕκαστον αἰμοσφαίριον ἡμῶν εἶνε ὁλόκληρος κόσμος, ἀνευ παύσεως οὔτε διακοπῆς, εἰς τὰς ἀρτηρίας ἡμῶν, εἰς τὰς φλέβας μας, εἰς τὴν σάρκα καὶ μας εἰς τὸν ἐγκέφαλόν μας, τὸ πᾶν κυκλοφοροεῖ, τὸ πᾶν βαδίζει, τὸ πᾶν ἀνακινεῖται ἐντὸς ἐνὸς ζωικοῦ στρόβιλου τόσῳ ταχέως ὅσον καὶ ὁ τῶν οὐρανίων σωμάτων. Μόριον πρὸς μόριον, ὁ ἐγκέφαλος ἡμῶν, τὸ κρανίον μας, οἱ ὀφθαλμοὶ μας, τὰ νεῦρα μας, ἡ σὰρξ ἡμῶν ὁλόκληρος ἀνανεοῦται ἀπαύστως καὶ τόσῳ ταχέως ὥστε ἐντὸς τινῶν μηνῶν τὸ σῶμα μας ἀλλάσσει ἐξ ὁλοκλήρου.

Ἐπλησιάζατέ ποτε τεμάχιον σιδήρου εἰς βελόνην μαγνητισμένην, ἐλευθέρως κρεμασμένην; Τὴ θαυμάσιον θέαμα αὐτὴ ἢ κινητικότης, αὐτοὶ οἱ παλμοί, αὐταὶ αἱ δονήσεις, αὐτὴ ἢ ἐξέγερσις τῆς βελόνης ὑπὸ τὴν ἐπίρροισιν ἐνὸς ἀντικειμένου κατὰ τὸ φαινόμενον ἀδρανοῦς καὶ ὅπερ δρᾷ ἐπ' αὐτῆς ἐξ ἀποστάσεως!

Παρατηροῦμεν μίαν ναυτικὴν πιξίδα εἰς τὸ βάθος ὑπογείου τινὸς κεκλεισμένου ἐρμητικῶς: τάγμα τι διέρχεται ἐπὶ δρόμου γειτονικοῦ καὶ ἡ πιξὶς συνταράσσεται, ἐπιρρευσμένη ἐξ ἀποστάσεως ὑπὸ τῶν χαλυβδίνων λογῶν.

Ἐν βόρειον δέλας ἀνάπτει εἰς τὴν Σουηδίαν; ἡ πιξὶς τὸ αἰσθάνεται ἐν Παρίσις.

Τὶ λέγω; αἱ κυμάνσεις τῆς μαγνητισμένης βελόνης εἶνε ἐν σχέσει καὶ μὲ τὰς ἡλιακὰς κηλίδας καὶ ἐκκρήξεις. Ἡ νέα φυσικὴ εἶνε ἢ προκήρυξις τοῦ ἀοράτου Σύμπαντος. (Camille Flammarion, *Étoiles et Atomes*).

Ν. ΚΑΛΛΙΚΟΥΝΗΣ
ἱατρός

ΤΟ ΚΟΣΜΗΜΑ

Ἡ το μίαν ἐκ τῶν θελκτικῶν καὶ ὠραίων ἐκείνων νεανίδων, αἱ ὁποῖαι γεννῶνται κατὰ πλάνην τῆς εἰμαρμένης, ἐντὸς οἰκογενείας ὑπαλλήλων. Δὲν εἶχει προῖκ δὲν εἶχεν ἐλπίδας, κανένα,

μέσον ὅπως γίνῃ γνωστὴ, ἀγαπητὴ καὶ ἐπὶ τέλους γίνῃ σύζυγος ἀνδρὸς πλουσίου καὶ διακεκριμένου, ὡς ἐκ τοῦτου ἐνυμφεύθη μικρὸν τινα ὑπάλληλον τοῦ ὑπουργείου τῆς δημοσίας ἐκπαιδεύσεως.

Ἦτο ἀφελὴς μὴ δυναμένη νὰ στολίζηται, ἀλλὰ δυστυχὴς ὡς ξεπεσμένη· διότι αἱ γυναῖκες δὲν διακρίνονται οὔτε ἐκ τῆς οἰκογενείας τῶν, οὔτε ἐκ τῆς καταγωγῆς τῶν, ἢ ὠραιότητος τῶν, ἢ χάρις τῶν, τὰ θέλητρα τῶν, χρησιμεύουσιν ὡς καταγωγὴ καὶ ὡς οἰκογένεια· ἡ φυσικὴ τῶν λεπτότης, ἡ ἐνστικτός τῶν κομψότης, ἡ εὐκαμψία τοῦ πνεύματος τῶν εἶνε ἡ μόνη τῶν ἱεραρχία, ἥτις κάμνει τὰς κόρας τοῦ λαοῦ ἐφαιμάλλους τῶν μεγάλων κυριῶν.

Ἐπέφερον ἀδιακόπως αἰσθανομένη ἐαυτὴν ὡς γεννηθεῖσαν δι' ὅλας τὰς λεπτότητας καὶ δι' ὅλας τὰς πολυτελείας. Ἐπέφερε διὰ τὴν πτωχείαν τοῦ οἴκου τῆς, τὴν ἀθλιότητα τῶν τοίχων τοῦ, διὰ τὰς μεταχειρισμένας καρέκλας τῆς, διὰ τὴν ἀσχημίαν τῶν ὑφασμάτων τῶν. Ὅλα τὰ πράγματα ταῦτα, τὰ ὁποῖα μία ἄλλη γυνὴ τῆς τάξεως τῆς σχεδὸν δὲν θὰ τὰ παρετήρει, τὴν ἐδασάνιζον καὶ τὴν ἐκαμνον νὰ ἀγανακτῇ. Ἡ θέα τῆς μικρᾶς ἐκ Βρετόνης ὑπηρετρίδας τῆς, ἥτις ὑπηρετεῖ τὸ πτωχικὸν τῆς ἀνεπὸλοι εἰς αὐτὴν πόθους καὶ ὄνειρα ἀπωλεσθέντα. Ὁνειροπῶλει σιωπηροῦς ἀντιθαλάμους, στολισμένους μὲ καταπετάσματα ἀπὸ ἀνατολικοὺς τάπητας, φωτιζομένους μὲ μεγάλους πολυαιλῶους ἐξ ὀρυχάλκου, καὶ δύο ὑψηλοῦς θαλαμηπόλους μὲ βραχὺ πανταλόνιον κοιμωμένους ἐπὶ ἀναπαυτικῶν καθεδρῶν, ἀποκοιμωμένους πλέον ἐκ τῆς βαρείας θερμότητος τῶν θερμαστρῶν. Ὁνειροπῶλει μεγάλας αἰθούσας στολισμένας μὲ ἀρχαῖα μεταξωτά, μὲ ἐπιπλα λεπτὰ ἐπὶ τῶν ὁποίων νὰ ἦνε τοποθετημένα ἀνεκτίμητα μικρὰ κομψοτεχνήματα καὶ κομψὰ αἰθούσας αἰτνες νὰ εὐωδιάζωσιν, καμωμένας ἐπίτηδες διὰ τὴν ὑποδοχὴν τῆς πέμπτης ὥρας, τῶν στενοτέρων φίλων, τῶν ἀνδρῶν τῶν γνωστότερον καὶ τῶν πλέον ἐκτιμωμένων, τῶν ὁποίων ὅλαι αἱ γυναῖκες ἐπιθυμοῦσι νὰ ἐπισύρῳ τὴν προσοχήν.

Ὅταν ἐκάθητο νὰ γευματίσῃ, ἐμπροσθεν τῆς στοργγύλης τραπέζης τῆς τῆς κεκαλυμμένης μὲ τραπεζομάνδουλον τριῶν ἡμερῶν, ἀπέναντι τοῦ συζύγου τῆς ὅστις ἐξεσκέπαζε τὸ δοχεῖον τοῦ ζυμοῦ καὶ ἀνέκραζον μὲ ὕψος κατευχαριστήμενον «ὦ τὸν ὠραῖον ζωόν! δὲν γνωρίζω οὐδὲν τοῦτου ὠραιότερον» ὠνειροπῶλει δεῖπνα ἐκλεκτά, μὲ ἀποστίλβοντα ἀσημικά, ἐστιατόρια μὲ τοὺς τοίχους κεκαλυμμένους ἀπὸ τάπητας, ὠνειροπῶλει φαγητὰ ἑκτακτα προσφερόμενα ἐντὸς θαυμασίων ἐξ ἀργύρου σκευῶν, ἐνῶ θὰ τῆς ἐψυθύριζον φιλοφρονήσεις καὶ θὰ τὰς ἤκουε μὲ μεϊδιάμα σφιγγὸς ἐνῶ θὰ ἐξηκολούθη νὰ τρώγῃ.

Δὲν εἶχε τίποτε, οὔτε ἐνδυμασίας οὔτε κοσμήματα. Καὶ δὲν ἠγάπα παρὰ ταῦτα μόνον εἰς τὸν κόσμον, ἠσθάνετο ἐαυτὴν γεννηθεῖσαν διὰ ταῦτα. Πόσον ἐπεθύμει νὰ ἀρέσκη, νὰ ἦνε ἐπιτημητὴ καὶ νὰ ἐκζητῆται πανταχοῦ.

Εἶχε μίαν φίλνιν πλουσίαν, μία συμμα-

θήτριαν, τὴν ὁποίαν δὲν ἠθέλει νὰ πηγαίνει νὰ ἐπισκέπτηται, τόσον ὑπέφερεν ἐπιστρέφουσα ἐκ τῆς οἰκίας τῆς καὶ ἐκλαίε ἐπὶ πολλὰς ἡμέρας, ἡμέρας, ἀπὸ θλίψιν, ἀπὸ πείσμα, ἀπὸ ἀπελπισίαν καὶ ἀπὸ στενοχωρίαν.

✱

Μίαν ἐσπέραν ὁ σύζυγος τῆς εἰσῆλθε μὲ ὕψος ὑπερήφανον καὶ ἐκράτει εἰς τὴν χεῖρα τοῦ πλατὺ φάκελλον.

— Ἰδοὺ τῷ λέγει πρᾶγμα τι δι' ἐσέ.

Ἐξέσχιδε ζωηρῶς τὸν φάκελλον καὶ ἐξηγάγε πρόσκλησιν τυπωμένην, ἡ ὁποία ἐγραφε τὰ ἐξῆς.

«Ὁ Ὑπουργὸς τῆς Δημοσίας ἐκπαιδεύσεως καὶ ἡ κυρία Ραμπονὸ παρακαλοῦσι τὸν Κον καὶ τὴν Καν Λοαζούλ νὰ τῆς κάμνωσιν τὴν τιμὴν νὰ διέλθωσιν τὴν ἐσπέραν τῆς Πέμπτης 18 Ἰανουαρίου παρ' αὐτοῖς εἰς τὸ μέγαρον τοῦ ὑπουργείου».

Ἀντὶ νὰ ἐνθουσιασθῇ ὡς ἤλπιζεν ὁ σύζυγος, ἐβρίμμε μὲ πείσμα τὴν πρόσκλησιν ἐπὶ τῆς τραπέζης ψιθυρίζουσα.

— Τὶ θέλεις νὰ τὴν κάμω;

— Ἀλλ' ἀγαπητὴ μου ἐνόμιζον ὅτι θὰ εὐχαριστηθῇς. Δὲν ἐξέρχεται σχεδὸν ποτε καὶ εἶνε μία ὥρα εὐκαιρία αὕτη. Μὲ πολλοὺς κόπους κατόρθωσα νὰ τὴν ἐπιτύχω. Θέλει ὅλος ὁ κόσμος νὰ ὑπάγῃ, ζητοῦν πολλοὶ προσκλήσεις καὶ δὲν διδοῦσι πολλὰς εἰς τοὺς ὑπαλλήλους. Θὰ ἴδῃς ἐκεῖ ὅλον τὸν ἐπίσημον κόσμον.

Τὸν παρετήρησε μὲ ἐξωργισμένους ὀφθαλμοὺς καὶ ἀνέκραξε μετ' ἀνυπομονῆς.

— Τὶ θέλεις νὰ βάλλω εἰς τοὺς ὤμους μου διὰ νὰ ὑπάγω;

Δὲν τὸ σκεψθῇ· ἐψιθύρισε.

— Τὴν ἐσθῆτα ποὺ πηγαίνει εἰς τὸ θέατρον. Μοῦ φαίνεται πολὺ καλὴ.

Ἐδιδόκησε, ἐκπληκτός, ἐκστατικός βλέπων ὅτι ἡ σύζυγος τοῦ ἐκλαίε. Δύο χονδρὰ δάκρυα κατήρχοντο βραδέως ἀπὸ τὰς γωνίας τῶν ὀφθαλμῶν τῆς πρὸς τὰς γωνίας τοῦ στόματος. Ἐτραυλίδεν.

— Τὶ ἔχεις; Τὶ ἔχεις;

Ἀλλὰ μὲ βεβιασμένον προσπάθειαν ἐνὶ κνιδε τὴν θλίψιν τῆς καὶ τῷ ἀπῆντησε μὲ φωνὴν ἡρεμον, σπογγίζουσα τὰς ὕγρας θείδας παρειάς τῆς.

— Τίποτε. Μόνον δὲν ἔχω ἐνδυμασίαν καὶ κατὰ συνέπειαν δὲν δύναμαι νὰ ὑπάγω εἰς τὴν ἐορτὴν ταύτην. Δόσε τὴν πρόσκλησιν μας εἰς τίνα συνάδελφον σου τοῦ ὁποίου ἡ γυνὴ θὰ ἦνε πλέον ἐμοῦ ἐφωδιασμένη.

Τὴν ἐλυπήθη. Ἐπανέλαβε.

— Ἀς ἴδωμεν, Ματθέλδη. Πόσον θὰ κοστίσῃ μία εὐπρεπὴς ἐνδυμασία, ἡ ὁποία θὰ δύναται νὰ σοῦ χρησιμεύῃ καὶ διὰ ἄλλας ἀκόμη περιστάσεις, πρᾶγμα τι λίαν ἀπλοῦν.

Ἐσκέψθη ἐπὶ τίνα δευτερόλεπτα καταστρόνουσα τοὺς λογαριασμοὺς τῆς καὶ σκεπτομένη συγχρόνως τὸ ποσὸν τὸ ὁποῖον ἠδύνατο νὰ ζητήσῃ χωρὶς νὰ ἀπαντήσῃ μίαν ἀμεσον ἄρνησιν καὶ ἐκφώνησιν ἀγρίου ἐκ μέρους τοῦ οἰκονόμου ὑπαλλήλου.

Ἐπὶ τέλους ἀπῆντησε δειλῶς.

— Δὲν γνωρίζω ἀκριβῶς, ἀλλὰ μοῦ φαί

Ο ΣΕΒΑΣΜΙΩΤΑΤΟΣ ΖΑΦΦΙΝΟΣ
(ὁ νέος ἀρχιεπίσκοπος τῶν ἐνταῦθα Καθολικῶν).

ΝΙΚΟΛΑΟΣ Α. ΜΑΥΡΟΚΟΡΔΑΤΟΣ
(ὁ ἐν Κωνσταντινουπόλει ἡμέτερος πρεσβευτής).

Ο ΑΡΧΙΑΤΡΟΣ Β. ΟΡΕΤΑΙΝ
(ἐπὶ τῇ ἐκλογῇ του ὡς μέλους τῆς Λεοπόλδου Καρολινικῆς Ἀκαδημίας).

Ο ΘΑΝΑΤΟΣ ΤΟΥ ΣΑΡΠΗΔΩΝΟΣ (Ἐκ τῆς Ἰλιάδος τοῦ Ὁμήρου — Ἀντίγραφον τῆς εἰκόνης τοῦ Δελφύ).

νεται ὅτι μὲ 400 φράγκα θὰ ἡδυνάμην νὰ τὴν κατασκευάσω.

Ὁχρίασεν ὀλίγον διότι ἀποταμίει δὲν ἀκριδῶς τὸ ποσὸν τοῦτο διὰ νὰ ἀγοράσῃ ἕν ὄπλον ὅπως πηγαίνει εἰς τὸ κυνύγιον τὸ προσεχὲς θέρος μὲ μερικοὺς φίλους οἱ ὁποῖοι ἐπληγαίνον κατὰ τὰς κυριακάς νὰ κινυγῇσιν κορυδαλλοὺς.

Ἐν τούτοις τῇ εἶπε :

— Δεκτόν, σοὶ δίδω τετρακόσια φράγκα. Ἀλλὰ προσπάθου νὰ ἔχῃς μίαν ὥραιαν ἐσθῆτα.

✱

Ἡ ἡμέρα τῆς ἐορτῆς ἐπλησίαζε καὶ ἡ Κα Λοαζὲλ ἐφαίνετο μελογχολικὴ, ἀνῆσυχος, στενοχωρημένη. Ἡ ἐνδυμασία τῆς ἦτο ἐτοιμὴ ἐν τούτοις. Ὁ σύζυγος τῆς τῇ λέγει μίαν ἐσπέραν.

— Τί ἔχεις; Εἰπέ μου, εἶσαι πολὺ ἰδιότροπος πρὸ τριῶν ἡμερῶν.

Τῷ ἀπεκρίθη :

— Μὲ στενοχωρεῖ ἡ ἰδέα τοῦ ὅτι δὲν ἔχω ἕνα κόσμημα, οὔτε μία πέτρα νὰ φορέσω θὰ ἔχω τὸ ὕψος πτωχόν. Καλλιτερον σχεδὸν ἐπεθύμουν νὰ μὴ ὑπάγω εἰς αὐτὴν τὴν ἐσπερίδα.

Τῇ ἀπῆντησε :

— Νὰ βάλῃς ἀνθὴ φυσικά. Πηγαίνουν πολὺ διὰ τὴν ἐποχὴν ταύτην. Μὲ δέκα φράγκα θὰ ἔχῃς δύο ἢ τρία θαυμάσια τριαντάφυλλα.

Δὲν ἡδυνήθη νὰ τὴν πείθῃ.

— Δὲν γνωρίζω ἐξευτελιστικότερον ἀπὸ τοῦ νὰ ἔχῃ τις τὸ ὕψος πτωχόν ἐν τῷ μέσῳ πλουσιῶν γυναικῶν.

Ὁ σύζυγος τῆς ἀνέκραξε :

— Εἶσαι ἀνόητη ! Πήγαινε νὰ εὔρῃς τὴν φίλιν σου Καν Φορεστιέρ καὶ ζήτησε τῆς νὰ σὲ δανείσῃ κόσμημα τι εἶσαι πολὺ συνδεμένη μετ' αὐτῆς.

Ἐργίξε κραυγὴν χαρᾶς.

— Εἶνε ἀληθὲς καὶ οὐδόλως ἐσκέφθην τοῦτο.

Τὴν ἐπαύριον μετέβη εἰς τῆς φίλης τῆς καὶ τῇ διηγήθη τὴν στενοχωρίαν τῆς.

Ἡ Κα Φορεστιέρ ἐπορεύθη καὶ τῆς ἔφερε εὐρὺ κιώτιον τὸ ἦνοιξε καὶ λέγει πρὸς τὴν Κα Λοαζὲλ :

— Ἐκλεξόν ἀγαπητὴ μου

Αὕτη εἶδε κατ' ἀρχὰς βραχιόλια, ἔπειτα ἕν περιλαιμιον ἐκ μαργαριτῶν, ἔπειτα ἕνα σταυρὸν τέχνης Βενετικῆς ἐκ χρυσοῦ καὶ πολυτίμων λίθων θαυμασίας ἐργασίας. Ἐδοκίμασε τὰ κοσμήματα πρὸ τοῦ κατόπτρου, ἀμφέβαλλε, δὲν ἡδύνατο νὰ ἀποφασίσῃ, νὰ τὰ ἐγκαταλείψῃ, νὰ τὰ ἀποδώσῃ. Ἡρώτα κατὰ πᾶσαν στιγμὴν :

— Δὲν ἔχεις πλέον ἄλλα ;

— Μάλιστα, ἐρεύνησον δὲν γνωρίζω ποῖον δύναται νὰ σοὶ ἀρέσκῃ.

Αἰφνης ἀνεκάλυψε ἐντὸς κυτίου ἐκ μαύρου μεταξωτοῦ, λαμπρὸν περιλαιμιον ἐ-ἀδαμάντων, ἡ καρδιά τῆς ἤρχισε νὰ πάλῃ ἀπὸ ὑπέρμετρον, ἐπιθυμίαν. Ὅταν τὸ ἔλαβε εἰς τὰς χεῖρας τῆς ἔτρεμον αὐταί. Τὸ ἐκρέμασεν περίξ τοῦ λαιμοῦ τῆς καὶ ἔμεινε ἐν ἐκτάσει πρὸ ἑαυτῆς.

Ἐπειτα τῆς τὸ ἐζήτησε δειλῶς, πλήρης ἀμνημονίας.

— Δύνασαι νὰ μοὶ δανείσῃς αὐτό ; Τίποτε ἄλλο ἀπ' αὐτό.

— Βεβαίως. Λάβε το.

Ἐρρίθη εἰς τὸν λαιμὸν τῆς φίλης τῆς, τὴν ἡσπάζθη παραφύρως, ἔπειτα ἀνεχώρησεν ἐσπευσμένως μετὰ τοῦ θησαυροῦ τῆς.

✱

Ἡ ἡμέρα τῆς ἐορτῆς ἔφθασε. Ἡ Κα Λοαζὲλ ἐθριάμβευσε.

Ἦτο ἡ ὥραιότερα ὄλων, κομψή, εὐχαρις· μειδιῶσα καὶ τρελλὴ ἀπὸ χαρὰν. Ὅλοι οἱ ἄνδρες τὴν παρετήρουν, ἠρώτων τὸ ὄνομα τῆς, ἐζάτουν νὰ παρουσιασθῶσι πρὸς αὐτήν. Ὅλοι οἱ ἰδιαίτεροι γραμματεῖς τοῦ ἰδιαίτερου γραφείου τοῦ ὑπουργοῦ ἐπεθύμουν νὰ χορεύσῃ μετ' αὐτῆς. Ὁ ὑπουργὸς τὴν παρετήρησε.

Ἐχώρει μετὰ μέθης, μὲ παραφορὰν, μεθύσμενη ἀπὸ εὐχαριστίων, μὴ σκεπτομένη πλέον τίποτε, ἐν τῷ θριάμβῳ τῆς καλλονῆς τῆς, ἐν τῇ δόξῃ τῆς ἐπιτυχίας τῆς, ἐντὸς εἰδους νεφθῶν ἐπιτυχίας, τὰ ὁποῖα ἠγείροντο ἐξ ὄλων τούτων τῶν σημείων τοῦ σεβασμοῦ, ἐξ ὄλων τούτων τῶν θαυμάτων, ἐξ ὄλων τῶν ὄνειροπληθυσμένων ἐπιθυμιῶν, ἐκ τῆς νίκης ταύτης τῆς τόσον τελείας καὶ γλυκείας εἰς τὰς καρδίας τῶν γυναικῶν.

Ἀνεχώρησε περὶ τὴν τετάρτην πρωΐν ὥραν. Ὁ σύζυγος τῆς ἀπὸ τοῦ μεδονυκτίου, ἐκοιμᾶτο ἐντὸς μιᾶς ἐρήμου μικρᾶς αἰδοῦσης, μὲ τρεῖς ἄλλους κυρίους τῶν ὁποίων αἱ σύζυγοι ἐδιασκέδαζον πολὺ.

Τῇ ἔρριπεν ἐπὶ τῶν ὤμων, τὸ ἐπανοφώριον τὸ ὁποῖον εἶχε διὰ τὴν ἐξοδόν, πενιχρὸν ἐνδυμα τῆς καθημερινῆς ζωῆς, τοῦ ὁποίου ἡ πτωχεία δὲν ἐταίριαζε μὲ τὴν κομψότητα τῆς ἐνδυμασίας τοῦ χοροῦ. Τὸ ἡσθάνθη καὶ ἠθέλησε νὰ φύγῃ ἐσπευσμένως διὰ νὰ μὴ παρατηρηθῇ παρὰ τῶν ἄλλων γυναικῶν αἱ ὁποῖαι περιεσφίγκοντο ἐντὸς πλουσιῶν γουναρικῶν.

— Περὶμενε λοιπόν, θὰ κρυολογήσῃς ἔξω. Πηγαίνω νὰ φωνάξω ἕν ὄχημα.

Ἀλλ' αὕτη δὲν τὸν ἤκουσε καὶ κατήρχετο ταχέως τὴν κλίμακα. Ὅτε εὐρέθησαν εἰς τὴν ὁδόν, δὲν εὔρον ὄχημα καὶ ἤρχισαν νὰ ζητῶσι, καλοῦντες τοὺς ἀμαξηλάτας οὓς μακρόθεν ἔδλεπον νὰ διέρχωνται. Κατήρχοντο πρὸς τὸν Σηκουάναν ἀπῆλπισμένοι, τρέχοντες ἐκ τοῦ ψύχους. Ἐπὶ τέλους εὔρον ἕν ἐκ τῶν πεπαλαιωμένων ἐκείνων νυκτερινῶν σχημάτων, τὰ ὁποῖα δὲν βλέπει τις ἐν Παρίσις ἢ τὰς νύκτας, ὥς νὰ αἰσχύωνται διὰ τὴν ἀθλιότητα τῶν νὰ ἐξέλθωσι τὴν ἡμέραν.

Τοὺς ὠδήγησε μέχρι τῆς θύρας τῶν, εἰς τὸ ἐπὶ τῆς ὁδοῦ Μαρτύρων οἶκῳ τῶν καὶ ἀνῆλθον μεταχολικῶς εἰς τοῦτο. Ἐτελείωσε δι' αὐτήν, αὐτὸς δὲ ἐσυλλογίζετο ὅτι ἐπρεπεν εἰς τὰς δέκα νὰ ἦνε εἰς τὸ ὑπουργεῖον.

Ἀπέβαλλε τὸ ἐπανωφόριον δι' οὗ εἶχε περιτυλίξει τοὺς ὤμους τῆς, ἐνώπιον τοῦ κατόπτρου ἐπὶ τῷ σκοπῷ νὰ ἴδῃ ἑαυτὴν ἀκόμη μίαν φορὰν ἐν τῇ δόξῃ τῆς. Ἀλλ' αἰφνης ἔρριξε κραυγὴν. Δὲν εἶχε πλέον τὸ περιδαιρεὸν περίξ τοῦ λαιμοῦ τῆς.

Ὁ σύζυγος τῆς σχεδὸν ἐκδεδυμένος ἦδη, ἠρώτησε !

— Τί ἐπαθεῖς ;

Ἐστρεψε πρὸς αὐτὸν ὡς παρὰ φῶν :

— Ἐχω... ἔχω... δὲν ἔχω πλέον τὸ περιδαιρεὸν τῆς Κας Φορεστιέρ.

Ἀνετινάχθη οὕτως.

— Τί ;... πῶς ; Εἶνε δυνατόν τοῦτο ;

Καὶ ἤρχισαν νὰ τὸ ἀναζητῶσιν εἰς τὰς πτυχὰς τῆς ἐσθῆτος τῆς, εἰς τὰς πτυχὰς τοῦ ἐπανωφορίου τῆς, εἰς τὰς τσέπας, πανταχοῦ. Δὲν τὸ ἀνεύρισκον. Τὴν ἠρώτησε.

— Εἶσαι βεβαία ὅτι τὸ εἶχες ἀκόμη, ὅταν ἀνεχώρησες ἐκ τοῦ χοροῦ ;

— Μάλιστα τὸ ἤγγισα ἐντὸς τῆς ἱματιοθήκης τοῦ ὑπουργείου.

— Ἀλλ' ἂν τὸ ἔχανες εἰς τὴν ὁδὸν θὰ τὸ ἠκούσαμεν ὅταν ἐπιπτε. Θα σοὺ ἐπεσεν ἐντὸς τῆς ἀμάξης.

— Πιθανόν. Ἐπεῖρες τὸν ἀριθμὸν ;

— Ὅχι· ἐστὶ δὲν τὸν παρετήρησες ;

Παρετήρουν ἀλλήλους κατάπληκτοι.

Ἐπὶ τέλους ὁ Λοαζὲλ ἐνεδύθη.

— Πηγαίνω, λέγει, νὰ παρατηρήσω ὅλην τὴν ἀπόστασιν τὴν ὁποῖαν ἐκάμαμεν περὶ, διὰ νὰ ἴδω μὴπως τὸ ἀνέυρω. Ἐξῆλθε. Ἐμενε μὲ τὴν ἐνδυμασίαν τῆς ἐσπερίδος χωρὶς νὰ ἔχῃ τὴν δύναμιν νὰ κατακληθῇ, καταβεβλημένη ἐπὶ μιᾶς καθέκλας χωρὶς ζωὴν, χωρὶς σκέψιν.

Ὁ σύζυγος τῆς ἐπανῆλθε περὶ τὴν ἐδδομὴν πρωΐν ὥραν. Δὲν τὸ εἶχεν εὔρει.

Μετέβη εἰς τὴν διεύθυνσιν τῆς ἀστυνομίας, εἰς τὰς ἐφημερίδας ὅπως ὑποσχεθῇ ἀμοιβὴν εἰς ὅντινα ἦθελε τὸ εὔρει, εἰς τὰς ἐταιρίας τῶν μικρῶν ἀμαξῶν, πανταχοῦ ἐπὶ τέλους ὅπου ἐλπίς ὑπονοίας τὸν ὤθει. Αὕτη περιέμενε ὅλην τὴν ἡμέραν, ἐν τῇ αὐτῇ ἀτελπιστικῇ καταστάσει ἐνώπιον τῆς φοβερᾶς ταύτης καταστροφῆς.

Ὁ Λοαζὲλ ἐπανῆλθε τὸ ἐσπέρας μὲ μορφὴν λυπημένην, ὠχράν, δὲν εἶχε τίποτε ἀνακαλύψει.

— Πρέπει, τῇ λέγει, νὰ γράψῃς εἰς τὴν φίλιν σου ὅτι ἔθραυσες ὀλίγον τὸ περιδαιρεὸν τῆς καὶ ὅτι τὸ ἔδωκες πρὸς διόρθωσιν. Τοῦτο θὰ μᾶς δώσῃ καιρὸν.

Ἐγράψε καθ' ὑπαγόρευσιν τοῦ.

✱

Μετὰ παρέλευσιν μιᾶς ἐβδομάδος, ἀπώλεσαν πᾶσαν ἐλπίδα.

Ὁ Λοαζὲλ ἐγήρασε κατὰ πέντε ἔτη καὶ μίαν ἡμέραν ἀνεβίωνσε :

— Πρέπει νὰ σκεφθῶμεν πῶς θὰ ἀντικαταστήσωσιν αὐτὸ τὸ κόσμημα.

Ἐλαβον τὴν ἐπομένην τὸ κιώτιον τὸ ὁποῖον τὸ εἶχε περικλείει καὶ μετέβησαν εἰς τὸ ἀδαμαντοπωλεῖον τοῦ ὁποίου τὸ ὄνομα ἔφερεν ἐντός· οὗτος συνεβουλεύθη τὰ βιβλία του.

— Δὲν τὸ ἠγόρασαν ἀπ' ἐμὲ κυρία τὸ περιδαιρεὸν τοῦτο. Μόνον τὸ κιώτιον ἐπρομήθευσα ἐγώ.

Τότε μετέβησαν ἀπὸ χρυσοχόου εἰς χρυσοχόον, ζητοῦντες ἕν κόσμημα ὁμοιον πρὸς ἐκεῖνο, συγκετροῦντες τὰς ἀναμνήσεις τῶν, ὑποφύροντες ἀμφότεροι ἀπὸ θλίψιν καὶ ἀγωνίαν.

Εὔρον εἰς τι κατάστημα τοῦ Παλὲ Ρογιάλ περιδαιρεὸν ἐξ ἀδαμάντων τὸ ὁποῖον τοὺς ἐφάνη καθ' ὁλοκληρίαν ὁμοιον μὲ ἐκεῖνο ὃ ἐζήτησαν. Ἦτο ἀξίας τεσσαράκον-

τα χιλιάδων φράγκων. Θὰ τοὺς τὸ ἐδίδεν διὰ τριάκοντα ἑξ χιλιάδας.

Παρεκάλεσαν τὸν χρυσοχόον νὰ μὴ τὸ πωλήσῃ ἐντὸς τριῶν ἡμερῶν. Καὶ ἐκλείδαν συμφωνίαν ὅτι θὰ τὸ ἡγόραζον ἀντὶ τριάκοντα τεσσάρων χιλιάδων φράγκων, ἐὰν τὸ πρῶτον δὲν ἀνευρίσκετο πρὸ τοῦ τέλους Φεβρουαρίου.

Ὁ Λοαζὲλ ἦτο κάτοχος περιουσίας δέκα ὀκτὼ χιλιάδων φράγκων, τὰ ὅποια εἶχε κληρονομήσει ἀπὸ τὸν πατέρα του. Θὰ ἐδανείζετο τὰ ἐπιλοιπα.

Ἐδανείσθη, ζητῶν χίλια φράγκα παρὰ τοῦ ἐνός, πεντακόσια παρ' ἑτέρου, πέντε λουδοβίκεια ἀπ' ἐδῶ, τρία λουδοβίκεια ἀπ' ἐκεῖ. Ἐκαμε γραμμάτια, ἀνέλαβε καταστρεπτικὰς ὑποχρεώσεις, ἐδανείσθη παρὰ τοκογλύφων, παρὰ παντός εἰδους δανειστῶν. Διεκινδύνευσε τὴν ὑπόληψιν ὅλης τοῦ τῆς ζωῆς, διεκινδύνευσε τὴν ὑπογραφήν του χωρὶς νὰ γνωρίζῃ μάλιστα ἂν θὰ τὴν ἐτίμα καὶ κατατεθροινωμένος ἀπὸ τὰς μελλούσης ἀγωνίας, ὑπὸ τῆς φρικτῆς ἀσπίδος τοῦ ἡ ὅποια ἐμελλε νὰ ἐπιπέσῃ ἐπὶ τῆς κεφαλῆς του, ἀπο πάσας τὰς μελλούσας φυσικὰς στερήσεις καὶ πάσας τὰς ἠθικὰς στενοχωρίας, ἐπῆγε καὶ ἐζητήσε τὸ νέον περιδέραιον καταθέτων πρὸ τοῦ γραφείου του χρυσοχόου τὸ συμφωνηθὲν ποσόν.

Ὅτε ἡ Κα Λοαζὲλ τὸ ἐπέστρεψεν εἰς τὴν Καν Φορεστιέρ αὕτη τῇ εἶπε μὲ ὕψος ψυχρὸν :

— "ὦφειλες νὰ μὴ τὸ ἐπιστρέψῃς ἐνωρίτερον, διότι ἦτο δυνατόν νὰ εἶχον ἀνάγκην τοῦτο.

Δὲν ἤνοιξε τὴν θήκην, ἐκεῖνο δι' ὃ ἡ φίλν τῆς μεγάλης ἐφοδεῖτο. Ἐὰν αὕτη παρετήρη τὴν ἀντικατάστασιν, τί ἤθελε ὑποθέσει; Τί θὰ ἔλεγε; Δὲν θὰ τὴν ἐξελάμβανεν ὡς κλέπτριαν;

✱

Ἡ Κα Λοαζὲλ ἐγνώρισε τὴν φοδερὰν ζωὴν τῶν στερήσεων. Ἐλαβε τοῦτο ὡς σταθερὰν ἀπόφασιν ἄλλως τε, αἰφνιδίως, ἡρωικῶς. Ἐπρεπε νὰ πληρώσῃ τὸ φρικτὸν τοῦτο χρέος. Θὰ τὸ ἐπλήρωνον. Ἀπέβαλον τὴν ὑπερέτριαν, μετώκησαν, ἐνοικίασαν ὑπὸ τὴν στέγην μίαν σοφίταν.

Ἐγνώρισε τὰς χονδροειδεῖς ἐργασίας τῆς οἰκίας, τὰς μισητὰς ἐργασίας τοῦ μαγειρίου. Ἐπλυνε τὰ σκεῦη, καταστρέφουσα τοὺς ροδίλους ὄνυχας τῶν χειρῶν τῆς μὲ τὰ χονδρὰ πύλινα σκεῦη καὶ μὲ τὰς σιδηρὰς χύτρας. Ἐπλυνε τὰ ὑπὲρ ἀσπρόρουχα, τὰ ὑποκάμισα καὶ τὰς πατσάδους, τὰ ὅποια ἐκρεμοῦσε πρὸς ἀποξήρανσιν ἐπὶ τοῦ αὐτοῦ σχοινίου, κατεδίδαζεν εἰς τὴν ὁδὸν καθ' ἐκάστην πρωΐαν τὰς ἀκαθαρσίας καὶ ἀνεβίβαζεν ὕδωρ σταματώσα εἰς κάθε ὄροφον διὰ νὰ ἀναπνεύσῃ. Ἐνδεδυμένη ὡς γυνὴ τοῦ λαοῦ μετέβαινεν εἰς τὸν ὀψοπώλην, εἰς τὸν παντοπώλην, εἰς τὸν κρεοπώλην, τὸ κοφίνιον ὑπὸ τὸν βραχίονα, συμφωνοῦσα, προσδεδωμένη, ὑπερασπίζουσα λεπτὸν πρὸς λεπτὸν τὸ ἀβλίον τῆς χρῆμα.

Ἐπρεπε κατὰ μῆνα νὰ πληρόνῃ γραμμάτια, νὰ ἀνανεώνωσιν ἄλλα, νὰ τοῖς παρῶσιν χρόνον. Ὁ σύζυγος εἰργάζετο τὸ ἀπόγευμα νὰ ἐκκαθαρίσῃ τοὺς λογα-

ριασμοὺς ἐμπόρου τινος καὶ τὴν νύκτα συχνάκις ἀντέγραφε πρὸς εἰκοσὶ καὶ πέντε λεπτὰ τὴν δελτίδα.

Καὶ ἡ ζωὴ αὕτη διήρκεσεν ἐπὶ δέκα ὁλόκληρα ἔτη. Εἰς τὸ τέλος τῶν δέκα ἐτῶν εἶχον ἀποδώσει ὅλα μὲ τοὺς ὑπερμέτρους τόκους τῆς τοκογλυφίας καὶ μὲ τὴν ἐπισώρευσιν τόκων ὑπερνημερίας.

Ἡ Κα Λοαζὲλ ἐφαίνετο ἤδη γράϊα. Ἐγίνε ὡς αἱ πτωχαὶ νοικοκυραὶ, ἰσχυρὰ, τραχεῖα καὶ σκληρὰ. Ἀτάκτως κτενισμένη, τὰ ἐσφουόσταν αὐτῆς φέρουσα ἀνάποδα, μὲ τὰς χεῖρας ἐρυθρὰς, ὠμίλει μεγαλοφώνως καὶ ἐκκαθάριζε τὰ πατώματα. Ἀλλ' ἐνίοτε, ὅτε ὁ σύζυγός τῆς ἦτο εἰς τὸ γραφεῖον ἐκάθητο πλυσίον τοῦ παραθύρου καὶ ἐσκέπτετο τὴν ἀπομεμακρυσμένην ἐκείνην ἐσπέραν, ἐκείνον τὸν χορὸν κατὰ τὸν ὅποιον ὑπῆρξε τόσον ὠραία καὶ ἐφημίσθη τόσον.

Τί ἤθελε συμβῆν ἐὰν δὲν ἔχανε τὸ κόσμημα ἐκεῖνο; Τίς γνωρίζει; Τίς γνωρίζει; Πόσον ἡ ζωὴ εἶνε περιεργός, εὐμετάδαντος. Πῶς μικρὸν τί πρῶγμα δύναται νὰ μᾶς κάμῃ νὰ ἀπωλεσθῶμεν ἢ νὰ ἀνυψωθῶμεν.

✱

Μίαν Κυριακὴν καθ' ἣν μετέβη νὰ κάμῃ ἓνα γύρον εἰς τὰ Ἠλύσια Πεδία, διὰ νὰ ἀναπνεύσῃ ὀλίγον ἀπὸ τὰς ἐργασίας τῆς ἐβδομάδος, παρετήρησεν αἰφνὴς κυρίαν τινα, ἥτις περιεπάτει μεθ' ἐνός παιδίου. Ἦτο ἡ Κα Φορεστιέρ, πάντοτε ἰδίᾳ, πάντοτε ὠραία, πάντοτε θελκτική.

Ἡ Κα Λοαζὲλ ἠσθάνθη αὐτὴν συκινυθεῖσαν. Νὰ τῆς ὠμιλήσῃ; Τώρα μάλιστα ὅτε εἶχον ἀποπληρώσῃ, θὰ τῇ ὠμιλόγη τὰ πάντα. Διὰ τί ὄχι;

Ἐπλησίασε.

— Καλὴν ἡμέραν Ἰωάννα.

Ἡ ἄλλη δὲν τὴν ἀνεγνώρισε, ἐξεπλάγη ἀκούσασα νὰ καλεῖται τόσον οἰκείως παρὰ μίᾳς κακοενδεδυμένης. Ἐψιθύρισε.

— Ἀλλὰ... κυρία. Δὲν σὰς γνωρίζω, ἰσὼς ἀπατάσθῃ.

— Ὅχι ἦμαι ἡ Μαθίλδη Λοαζὲλ.

Ἡ φίλν τῆς ἔρρηξε κραυγὴν.

— ὦ! πτωχή μου Μαθίλδη πῶς ἦλας;

— Μάλιστα, διήλθον ἡμέρας σκληρὰς, ἀφ' ὅτου δὲν δὲ εἶδον καὶ πολλὰς στερήσεις καὶ ὅλα ταῦτα ἑξ αἰτίας σου.

— Ἐξ αἰτίας μου; Πῶς τοῦτο;

— Ἐνθυμίσαι καλῶς τὸ ἀδάμαντινον περιδέραιον τὸ ὅποιον μοῦ ἐδάνεισες διὰ νὰ ὑπάγω εἰς τὸν χορὸν τοῦ ὑπουργείου.

— Μάλιστα καὶ λοιπόν;

— Καὶ λοιπὸν τὸ ἀπώλεσα.

— Πῶς, ἀφ' οὗ μοῦ τὸ ἀπέδωσας.

— Σοὶ ἀπέδωσα ἕτερον παρόμοιον μὲ ἐκεῖνο. Καὶ ἰδοὺ δέκα ἔτη ὅπου τὸ ξεπληρόνομεν. Ἐννοεῖς ὅτι δὲν ἦτο τοῦτο εὐκόλον δι' ἡμᾶς οἱ ὅποιοι δὲν εἰχομεν τίποτε. Ἐπὶ τέλους ἐτελείωσεν καὶ εἶμαι κατευχαριστημένη.

Ἡ καρία Φορεστιέρ ἐστῆθη.

— Λέγεις ὅτι ἡγόρασες ἐν περιδέραιον ἑξ ἀδάμαντων διὰ νὰ ἀντικαταστήσῃς τὸ ἰδικόν μου;

— Μάλιστα. Δὲν τὸ παρετήρησας κἄν; Ἦσαν ὅμοιοι οἱ ἀδάμαντες. Ἐμεῖς δὲ ἀπὸ ὑπερηφάνειαν καὶ χαράν.

— ὦ! πτωχή μου Μαθίλδη, ἀλλὰ τὸ ἰδικόν μου ἦτο ψεύτικον. Ἦξιζε τὸ περισσότερον πεντακόσια φράγκα...

(Κατὰ τὸν Guy de Maupassant).

N. M. Γ.

ΤΙΝΑ ΠΕΡΙ ΠΑΡΑΔΟΣΕΩΝ ΑΝΤΙΠΑΘΕΙΩΝ

Γνωστὸν εἶναι βεβαίως ὅτι πᾶς ἄνθρωπος κέκτηται ἀντιπαθείας τινὰς ὡς πρὸς ἓν ἢ ἕτερον ὄν, ἢ καὶ ἀντικείμενον· πλὴν ὅμως ὑπῆρξαν καὶ ὑπάρχουν ἄνθρωποι κατεγόμενοι ὑπὸ ἐμφοῦτος, οὕτως εἶπεν, ἀποστrophῆς πρὸς τινα ἀντικείμενα, καὶ μάλιστα καταλαμβανόμενοι ὑπὸ φοβεροῦ θεοῦ εἰ καὶ σπασμῶν ἐπὶ τῇ ἐφημερίᾳ θῆα τούτων.

Ἐγνώρισα ποτὲ τὸν θείον φίλου μου τινος ὅστις ἐπὶ τῇ θῆα ὠρίμου ἢ ἀώρου βοδανίου κατελαμβάνετο ὑπὸ φόβου, καὶ θρόμβου ψυχροῦ ὕδατος περιεστέφον τὸ ἄκρωτον ὡχρὸν καθιστάμενον μέτωπόν του· ἐὰν δὲ ἀκουσθεῖς ἤπτετο τοῦτο κατελαμβάνετο ὑπὸ ἀνατριχίσεως καὶ παρατίκα ἐλειποθύμει.

Οἱ ἱστορικοὶ πρὸς τοῦτοις ἀναφέρουσι πλείστα τοιαῦτα παραδοξα. Ὁ φιλόσοφος Χρῆσιππος τοσοῦτον ἀπεστρέφετο τὰς ὑποκλίσεις ὥστε, ἀπίστευτον εἶπεν, χαίρεινόμενος ἔπιπτε. Ὁ Ἰούλιος Καίσαρ ἐρρίγει ἐπὶ τῇ ὄψει καρδάμου. Ὁ Κάρολος IB' ἔτρεμε διερρημένος ποταμόν.

Ὁ Ἀμβρόσιος Παρὰ (!) ἀναφέρει ὅτι ἰδίῳις ὁμασιν εἶδεν εὐπατρίδην τινὰ Σκώτων κλαίοντα ὅτε ἐβλεπεν ἔγγελλον, καὶ διοικητὴν τινα συντάγματος περιπίπτοντα εἰς σπασμούς ἐπὶ τῇ ἀπλῇ θῆα ὡδῶν, ἐνφ' οὗναντίον ὁ γραμματεὺς τοῦ Φραγκίσκου πρώτου Δουχὲν εἶχεν ἄρθρον ἐκ τῆς ῥινὸς αἰμοραγίαν ὀσφραίνόμενος αὐτά. Ἐτερός τις ἱππότης Γάλλος ἐπύρεσεν ἅμα βλέπων ἢ ὀσφραίνόμενος ἰχθύων. Ὁ περιφημὸς μαθηματικὸς Κάρδεν ἔτρεμε τὰ ὡά. Ἀλλὰ τὸ ἀξιοσημείωτον πάντων εἶναι τὸ ἐξῆς ὅπερ ἀναφέρει ὁ Σαμουὴλ Πελλίσιος. Κυρία τις ἠσθάνετο ἰσχυρὸν πόνον ὅτε ὠμίλου περὶ ποδῶν ἢ περὶ ἄλλων ἀντικειμένων ἐχόντων σχέσιν πρὸς αὐτοὺς οἷον ὑποδημάτων, περικνημίδων κτλ. παρευθὺς δὲ σχεδὸν ὁ πόνος ἔπαυεν ὅταν ὠμίλου περὶ κεφαλῆς ἢ περὶ σχετικῶν αὐτῆς δηλ. κόμης, πλίου κτλ.

Ὁ Ἐρρίκος γ' ὑπὸ τοσαύτης πρὸς τὰς γαλᾶς κατείχετο ἀντιπαθείας, ὥστε ἀδύνατον ἦτο νὰ μείνῃ ποτὲ μόνος ἐν ᾧ δωματίῳ ὑπῆρχε κατὰ τύχην γαλῆ· ὑπὸ τῆς αὐτῆς δὲ ἀντιπαθείας κατείχετο καὶ ὁ Δουὲ Σχομβέρρης, ὑπὸ τὰς διαταγὰς τοῦ ὁποίου ὑπῆρχεν ἀξιωματικὸς ἀρχοῦντως γενναῖος καὶ εἰς ἄκρον ἀποφασιστικὸς, ὅστις ὅμως ἀδύνατον ἦτο νὰ περιμείνῃ ποντικὸν μὲ τὸ ξίφος ἀνὰ χεῖρας.

Πρὸ ἐτῶν δὲ παρόμοιον τι συνέβη καὶ ἐν Ἀθήναις, οὗ τυχαίως ἐγενόμην αὐτόπτης.

Ἡ... γνωστὴ, τῆς πόλεώς μας δέσποινα τοσοῦτον ἐτρόμαξε ἐπὶ τῇ θῆα ἀκανθοχείρου ἔρποντος ἐκεῖ που παρὰ τὸν ἀνακτορικὸν κήπον, ὥστε ὀλίγου δεῖν ἀπέθνησκε ἐκ συγκοπῆς τῆς καρδίας.

Γ. ΑΣΠ...

(1) Ὁ περιφημὸς διὰ τῆς ἀστρολογικῆς του γνώσεως ἱερεὺς τῆ Αἰκατερίνης τῶν Μεδίκων.

Δὲν ἐπάρχει ἀγαθότης ἐν τῷ ἀνθρώπῳ: ἡ τοῦλάχιστον, εἶνε πολὺ σπανία. Τὸ συμφέρον μόνον δύναται νὰ ἐνώσῃ ἐπὶ τῷ αὐτῷ τόσας ἀντιθέσεις: αὐτὸ εἶνε ὁ κύριος τῶν καρδιῶν, αὐτὸ κυβερνᾷ τὸν κόσμον. αὐτὸ κάμνει πολλὰς τοὺς ἀνθρώπους νὰ πράττουν τὸ καλὸν ἢ τὸ κακόν, αὐτὸ γεννᾷ τὸ μῖσος καὶ αὐτὸ παράγει τὴν φαινομενικὴν φιλίαν.

Κα δὲ Μοσιδελ